

repræsentere Amtskommunernes væsentligste Udgifter; de ere gennemgaaende Halvdelen eller over Halvdelen af Amtskommunernes Udgifter. Da Handelspladserne ere noget uheldigt stillede ved en saadan Fordeling efter den Forbindelse, hvori de staa med Amtskommunerne, har man ment at kunne fordele et Beløb af 15,000 Kr. mellem dem efter Folketal, saaledes at dette Beløb skulde supplere de Bidrag, som ellers kunne tilflyde Handelspladserne gennem Amtskommunerne. Forslaget gaar endvidere ud paa, at det Bidrag, som Amtskommunerne faa, i Regnskabsaaaret 1895—96 skal affrives paa Hartkornshidraget til Amtskommunen, altsaa paa det udstrevne Bidrag, som nu er bleven fastsat ved de udarbejdede Budgetter for det nævnte Regnskabsaar. Ved Siden heraf skal der ydes Rødstæderne et Tilskud af 250,000 Kr., der fordeles mellem dem efter Folketal. Dette Beløb var forrige Aar kun 200,000 Kr., men ærede Medlemmer ville sikkert erindre, at man her fra alle Sider erkendte, at Rødstæderne i saa Henseende ikke vare stillede lige med Landet; de fik forholdsvis mindre end Fordelingen efter Folkmængden vilde give.

Hvad den anden Del af Forslaget angaar, da gaar den ud paa at forsøge Statskassens Tilskud til Alderdomsunderstøttelsen. Paa Finanslovsforslaget 1895—96 er der i dette Djemed opført et Beløb af 2 Mill. Kr., idet man har holdt sig til Udtrykkene i Alderdomsunderstøttelseslovens § 9, i hvilken det hedder, at det fulde Beløb, nemlig 2 Mill. Kr., skal være til Raadighed i Finansaaaret 1895—96. Smidlertid er Alderdomsforfølgelsesloven i saa Henseende mindre korrekt affattet. Det Beløb, der saaledes er opført paa Finansloven for 1895—96, vil nemlig faa Anvendelse, dels til at refundere Kommunerne deres Udgifter i Kalenderaaaret 1894, dels til at betale dem Forstud paa, hvad de maatte kunne erholde i Tilskud af Staten for deres Udgifter i 1895. Men for saa vidt her er Tale om Refusion af Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse i Kalenderaaaret 1894, vil Regeringen ikke kunne disponere over mere end 1 Mill. Kr. i Genhold til de Bestemmelser, der i øvrigt findes i Alderdomsforfølgelsesloven. Man vil nemlig nødvendigvis der være et Aar tilbage med Hensyn til Tilskuddet, idet Kom-

munerne skulle indsende deres Regnskaber for det sluttede Aar som Grundlag for Udbetalingen. Hertil er der ikke taget tilstrækkeligt Hensyn ved Affattelsen ved Alderdomsforfølgelseslovens § 9. Som det vil erindres, blev der forrige Aar givet Regeringen Bemyndigelse til at udbetale 400,000 Kr. mere end den ene Million i Tilskud til Kommunerens Udgifter til Alderdomsforfølgelse i Kalenderaaaret 1893, og Formaalet dermed var at sætte Regeringen i Stand til at refundere omtrent Halvdelen af Kommunerens Udgifter i det omspurgte Djemed. Ved Hjælp af dette Tilskud, som man saaledes havde, opnaaede man at kunne refundere 47 pCt. af Udgiften. Man har i Aar ment, at Regeringen burde sættes i en lignende Stilling med Hensyn til denne Udgift, saaledes at Kommunerne i Kalenderaaaret 1894 kunde opnaa omtrent Halvdelen af deres Udgifter hertil. Dette vil saa kræve noget mere end i forrige Aar, idet Udgifterne ere stegne i Løbet af det sidste Aar. Der er derfor foreslaaet, at det Beløb, som der af Statskassen skal kunne anvendes til Tilskud til Kommunerne, i alt skal udgøre 1,600,000 Kr.

Spørgsmaalet drejer sig jo her om en ekstraordinær Foranstaltning for at komme Kommunerne til Hjælp i Finansaaaret 1895—96, og jeg kunde forstaa, at man med Hensyn til dette Forslag kunde nære Betænkelse, og navnlig mene, at det vilde drage Konsekvenser efter sig for Fremtidens Bedkommende. I den Betænkning, der blev afgivet af Folketingets Udvalg, angaaende det foreliggende Forslag, er der ikke nogen Udtalelse, hvorpaa man kan støtte en Opfattelse af, at dette Forslag skulde være en Udførelse af et eller andet Princip, som skulde give Anvisning paa Fremtiden. Men derimod har Udvalgets Ordfører under Forhandlingen i Folketinget udtalt sig i den Retning, og derom skal jeg tillade mig at udtale mig noget nærmere. Det blev af Ordføeren sagt, at naar man i dette Forslag havde foreslaaet, at Tilskuddet skulde deles efter Bejudgifterne, saa laa deri en delvis Anerkendelse af, at Udgifterne til Landbejere ikke udelukkende burde bæres af Kommunerne, men at Staten ogsaa burde tage Del deri. Endvidere udtalte Ordføeren, at Forslaget fik sin Betydning ved at betegne den Grundfæstning, at det budgetterede Overskud paa Finans-